

Neplýtvám potravinami – čas ukázať lásku našej planéte

*Tamara Hacajová, 9. ročník
Základná škola Petra Škrabáka, Ul. M. Hattalu 2151, 026 01 Dolný Kubín*

Ten osudný deň pre moju rodinu prišiel. Môj otec a moja mama konečne dorástli do krásy, budú obratí, zjedení a budú mať šťastný koniec ako v rozprávkach, však? Nepovedali mi o tom veľa. Čo sa stane potom, ako vás oberú? Moji rodičia o tom nikdy tak moc nehovorili. Nikdy som sa nedozvedel, čo sa stalo s mojimi starými rodičmi potom, ako boli obratí ľuďmi. „Mama? Otec? Kam idete? Prečo vás ľudia oberajú? Prečo opúšťate náš strom?“ Nevieť odtrhnúť od nich oči. Zabíja ma istota, že nemôžem nič urobiť. Keď vidím ľudskú ruku siahať po mojich rodičoch a odtrhávať ich zo stromu, cítim, ako sa moje srdce rozbíja. Môj otec bol odtrhnutý prvý, moja mama stále visí na konári, no nie nadhlo. Povie mi jej posledné slová: „Neboj sa, synček môj. Stali sa z nás krásne hrušky. Tvoj čas ešte ale neprišiel. Si na to ešte malý, nedozretý. S tvojím ocinom ideme do krásneho sveta. Plných ľudí, ktorí si nás vychutnajú. Som si istá, že sa znova uvidíme, synček. Len musíš dozrieť.....Ja a ocko ťa ľúbime.“

Moja mama povie, no vidím tie slzy padať z jej očí. Bojí sa. Taktiež ako môj otec. Viem, že všetko, čo moja mama hovorí, je klamstvo. Nechce, aby som sa obával, keď príde môj deň. Vidím, ako moja mama je obratá z nášho stromu. Vidím, ako padá do škatule plnej iných hrušiek. Môj otec je po jej boku. Usmievajú sa na mňa, no slzy z ich očí stále padajú. Keď vidím, ako ľudia berú tú škatuľu, kde je môj otec a moja matka a vidím, ako ich nakladajú do auta, cítim sa, akoby odchádzala časť mňa. Dvere auta sa zatvorí a auto odíde preč. No ja stále visím na našom strome a pozerám do prázdnoty. Pozerám na to miesto, kde stálo auto, kde boli naložení moji rodičia. Som jediný na našom rodinnom strome. Moji rodičia sú preč, taktiež aj moji starí rodičia. Som sám. Čo mám robiť? Čo ma čaká? Čo sa stane s mojimi rodičmi? Prečo mi moja mama klamala do očí? Pred čím sa ma snaží chrániť? Pred realitou? Nemôžem si pomôcť ale len dumieť. Cítim slabý vietor, ako my fúka do tváre a vysušuje moje slzy smútku. Vidím, ako slnko zapadá. Presne takýto západ slnka som videl po prvýkrát, keď som sa narodil. Je nádherný. S rodičmi sme ho pozerali a usmievali sa. No teraz sa usmievam len sám.

Uplynul presne jeden týždeň potom, ako boli moji rodičia obratí. Za ten týždeň svietilo veľa slnka, čo mi pomohlo dozrieť do krásy. Cítim, ako moje telo je pevné, zelene, silné, krásne. Cítim sa živo. No je to dobre? Keď počujem, ako autá prichádzajú a zastavujú pri našich stromoch. Cítim, ako mi nabieha husia koža. Je to zo strachu? Alebo z nadšenia, že prídem na

to, čo myslela moja mama pod názvom krásny svet? Sám neviem. No cítim, ako mi bije srdce. Keď vidím ľudí prichádzať ku môjmu stromu, na ktorom visím, počujem vysoké pískanie v mojich ušiach. V tomto momente viem, že to nie je nič dobré.

Po prvý raz som pocítil ľudský dotyk okolo môjho tela, keď ma odtrhli zo stromu. Cítil som sa tak dobre ale taktiež tak vystrašene. Keď padám do škatule ku ostatným hruškám, cítim sa, akoby sa svet spomalil. Cítim sa, akoby som pomaly padal do diery, ktorá nemá konca. Prečo sa tak cítim? Moja mama povedala, že idem do krásneho sveta medzi ľuďmi. Po dopadnutí do škatule vidím, ako človek berie škatuľu, v ktorej som a nesie ju do nákladného auta. Presne do takého auta, v ktorom boli odvezení moji rodičia. Je ešte šanca, že ich stretnem? Neviem si pomôcť, ale rozmýšľam nad tou šancou, že by som ich uvidel znova. Položili ma na ostatné škatule. Bol som navrchu, tak som mohol vidieť cez malinké okienko, ktoré je na zadných dverách, naše stromy. Kde som vyrastal.

Potom, ako sa dvere na aute zabuchnú, auto sa začne hýbať. Auto jazdí po cestách. Cez to malé okienko môžem vidieť budovy. No sú poškodené. Na stenách tých budov sú grafity. Cítim, ako ma nadhadzuje v tom nákladnom aute zakaždým, keď prejde cez dieru, ktorá je v ceste. Po nejakom čase sa ocitneme v mestských uličkách. Vidím na zemi prázdne, rozbité fľaše od alkoholu. Vidím, ako bezdomovci ležia na lavičkách a spia. Chudáci ľudia. Nemohol som si pomôcť, ale len pomyslieť si. Všade na uliciach sú smeti, jedlo. Jedlo, ktoré je nedotknuté. Je čerstvé, krásne, pripravené na zjedenie. Prečo sa len tak povaluje na zemi? Prečo ľudia plytvajú takým dobrým jedlom? Je toto tá realita, o ktorej mi rodičia nechceli hovoriť? Je toto ten krásny svet? Keď počujem motor auta zastaviť, vrátim sa späť z mojich myšlienok.

Dvere auta sa otvoria a ľudia začínajú vyberať všetky škatule z auta a ukladať ich na zem. Naložili nás na nejaký vozík a začali nás niekde odnášať. Do obchodu. O tomto mi mama hovorila. Je to miesto plné zázrakov, šťastia. Je to miesto, kde sú ľudia, ktorí si nás kúpia a vychutnajú si nás, ako by to malo byť. Keď so ocitnem v obchode, pracovníci z obchodu mňa a ostatné hrušky, jablká, slivky začnú vykladať do boxov a položia nás do regálov. Ja som sa ocitol v boxe s hruškami. Cítim sa divne. Neviem, čo od tohto miesta očakávať.

Bolo to už zopár dní, čo som v obchode. Položený v boxe medzi hruškami, nedotknutý. Všetci ľudia, ktorí boli v obchode, sa na mňa ani nepozreli. Malé deti väčšinou chodievali ku regálom so sladkosťami a dospelí chodievali ku regálom s alkoholom. Prešli ďalšie dva dni. Cítim sa slabý. Cítim, ako moja energia a zdravé vitamíny odchádzajú z môjho tela. Vidím, ako sa moje krásne zelené telo začína meniť na hnedé. Začínam hniť. Alebo je lepšie povedať, že umierať? Keď si ma pracovníci obchodu všimli a videli, ako vyzerám, len sa na mňa divne pozreli. Pozerali sa ma mňa s pohľadom plným znechutenia. Ale prečo? Však som bol tak

pekný predtým? Prečo ma nechceli predtým? Prečo nechceli moje vitamíny? Prečo ma tu nechávajú umierať? Jeden z pracovníkov z obchodu ma zobral. No musel na to použiť plastové vrečko. Asi bol moc znechutený chytiť sa môjho zhnitého tela. Bol som zahodený do odpadkového koša. Je to tu čierne, strašidelné, no nie som tu sám. Sú tu aj ostatné druhy ovocia, zeleniny, jedla. A najsmutnejšie na tom je, že nie sú ani dotknuté. To naozaj ľudia majú radi len nezdravé veci? Nemôžem si pomôcť a dumieť nad tým, ako vidím fľaše alkoholu a obaly zo sladkostí okolo mňa. Cítim smútok. Cítim sa, akoby som nebol dobrý. V čom som odlišný od tých nezdravých vecí? Mojimi vitamínmi? Energiou? Cítim, ako mi slzy padajú z očí. Cítim, ako moje telo slabne. Som slabý. Hnijem. Umieram. Toto je ten svet, o ktorom mi rodičia nechceli povedať. Je to svet plný ľudí, ktorý si nevážia jedlo. Dopadli moji rodičia, moji starí rodičia, rovnako? Plačem tak veľmi, že sa cítim, akoby som sa dusil vlastnými slzami.

Dvere toho smetného koša boli ľahko pootvorené, mohol som vidieť západ slnka. Ten istý západ slnka, ktorý som vídal s mojimi rodičmi, keď som sa narodil. Ten istý západ slnka, ktorý som videl, keď moji rodičia boli obratí zo stromu. A ten istý západ slnka, ktorý vidím teraz. Zakaždým som sa usmieval nad jeho krásou. Bola to tá najkrajšia vec v tomto krutom svete. No teraz sa neusmievam. Plačem. Plačem, lebo viem, že tento západ slnka vidím posledný raz. Plačem nad jeho krásou. Plačem nad spomienkami. Cítim, ako sa moje oči pomaly zatvárajú. Cítim, ako moja energia odchádza z môjho tela. Poslednýkrát sa usmejem, keď vidím obraz mojich rodičov, ktorý sa mihne pred mojimi očami až dokým sa moje oči úplne nezatvoria. Kým nevydýchnem môj posledný dych. Kým všetko nezmizne v temnote...

Viem, ako to je byť nemilovaný, nechcený, nezjedený, vyhodený. No neviem, aké to je byť milovaný, chcený, zjedený, nevyhodený. Možno, že ľuďom, ktorí čítajú teraz môj príbeh, sa otvoria oči. A budú pozeráť na jedlo iným pohľadom.